

den Tro, at nærværende Lov, selv indenfor den Begrændsning, den rimeligviis vil faae, forsaavidt den for Diebliffet skal erholde kongelig Stadfæstelse, vil, naar den udkommer, med Nødvendighed føre flere kirkelige Reformers med sig, vil med Nødvendighed føre til, at man snart maa gaae videre med Hensyn til andre Reformers, hvortil Befolkningen i sin store Almindelighed føler Trang, og med Hensyn til hvilke der altsaa finder en langt større Trang Sted i Folketirken, end der kan siges for Diebliffet at finde Sted med Hensyn til nærværende Lovforslag. Jeg skal tillade mig at henvende et lille Spørgsmaal til den høitagtede Minister. Udvalget blev ikke, før man havde samtalt med ham, opmærksomt paa, at der ikke nogetsteds i Lovforslaget findes en Bestemmelse om, at Valgmenigheden selv skal lønne sin valgte Præst. Jeg blev for seent opmærksom derpaa, og da jeg ansøgte det i Udvalget, blev man der enig om ikke at stille noget Endringsforslag til denne Behandling angaaende dette Punkt, fordi man ikke iforveien havde talt med den høitagtede Minister derom. Jeg gaaer ud fra, at det er Lovudkastets Mening, at disse Valgmenigheder selv i Gæt og Alt skulle lønne den Præst, som de vælge og betjene sig af; men der staaer ikke et Ord derom i Loven, og det forekommer mig at være en stor Mangel ved den. Jeg kan ikke troe Andet, end at det er den høitagtede Ministers Mening, at Valgmenigheden selv skal lønne sin Præst, og jeg kan derfor ikke troe, at han kan have det Mindste imod, at en Bestemmelse derom indsættes i Loven, men skulde det ikke være den høitagtede Ministers Mening, at Menigheden skulde have en Forpligtelse i saa Henseende, vilde jeg fra mit Standpunkt finde, at der var saa meget større Nødvendighed for at indsætte en saadan Bestemmelse; thi uden denne Forudsætning kan jeg ikke give min Stemme til Loven.

Svær: Det er ikke, fordi jeg i det Hele har ret Meget at sige, at jeg har begjært Ordet. Hvis den Tanke var rigtig, som blev udtalt af den ærede sidste Taler, at man kunde vente, at dette Forslag kun er en Begyndelse til meget store og gennemgribende Reformers i hele vort Kirkevæsen, skulde jeg med Fornøielse

give nærværende Lovforslag min Stemme, men det er netop det, jeg frygter for, ikke vil blive Tilfældet; jeg frygter for, at naar man nu har tilfredsstillt den Deel af Samfundet, som her omtales, og som betegnes som de alvorlige og dybttankefulde Christne, saa ligger dermed denne Sag hen i en lang Tid, og jeg har da den selvsamme Betænkelse, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Jacob Jensen), og deler overhovedet fuldstændig hans Betragtning i det Hele. Min Betænkelse skriver sig endhyderligere deraf, at jeg har lagt nøie Mærke til, at de, som ere fremtraadte og med Iver have kæmpet ikke alene for dette Lovforslag, men for et lignende, som var indbragt i forrige Session, ikke ere gaaet ud paa, at man var misfornøiet med den danske Folkekirke, saaledes som den nu er, men at det kun var visse af dens Former, man ikke kunde finde sig tilrette med, og det har bestandig staaet for mig som en Gaade, hvorfor ikke de Prøst, som nu ere i den danske Folkekirke, ere komne frem i Forslag fra de meget religiøse Bevægelses Side. Det kunde jo være muligt, at vi Andre, der, for at blive ved det engang benyttede Udtryk, ikke ere saa stærkt religiøse bevægede i en vis Retning, kunde blive enige med dette Parti om at foretage saadanne Forandringer i det nu Bestaaende, at det, — ja jeg vil ikke sige, ikke traadte ud af Folkekirken, thi de sige jo selv, at de vilde blive indenfor den — men kom til at bestinde sig vel indenfor dens Kreds. Jeg har endog hørt nogle af de alvorligste Mænd, jeg her sigter til, sige, at de elskede den danske Folkekirke, og at de kun vilde have den Frihed, som tilsigtes ved Lovforslaget, for at kunne bevæge sig lidt mere frit efter deres religiøse Følelse, men det er, som sagt, dette, jeg ikke rigtig kan forstaae. Jeg kan forstaae, at Enkelte eller Flere træde op og sige: Saaledes som Folkekirken nu er, kunne vi ikke finde os tilrette i den; vi vilde træde ud, og forlange da ved Lov en Ordning, der kan passe paa hele vor religiøse Retning; men at oprette Friemenigheder indenfor Folkekirken paa samme Tid, som man har den Dødfattelse af den, at den er elstelig, det maa jeg tilstaae, har hidtil for mig været ufatteligt. Jeg kan nemlig ikke Andet end troe, at naar